

A, B, anebo C?

Je úterý a já čuším na televizi. Asi jsem neměl chuť pracovat, což jsem i po pracovní době dělal v zájmu zvýšení příjmu naší rodiny. Tentokrát jsem ale čučel na bednu a možná jsem ani netušil, co tam dávají. Dcerky se čímsi zabývaly v pokojíčku. Najednou do obývacího vstoupila má žena. „Ahoj.“ „Ahoj.“ To byl v té době asi tak vrchol našich komunikačních možností. Já seděl v křesle a Denisa se posadila na gauč kousek za mne a stiskla tlačítko na dálkovém ovladači televize. Na obrazovce se objevil obrázek škrtnutého reproduktoru a nastalo ticho. To přerušil její hlas: „Byla jsem za právníkem,“ ozvala se žena má, „a požádala o rozvod!“ Otočil jsem se doleva, kde seděla, a pravil: „Hmmm, tak jo.“ A stiskl stejné tlačítko na ovladači. Objevil se obrázek nepřeskrtnutého reproduktoru a místnost naplnil nějaký zvuk.

Nuda je hrozná! Po rozvodu najednou člověk spoustu věcí nemusí, ale naopak zcela nových musí. Například. Denisa mi v bytě nechala v květináčích tři květiny. Říkám jí: „Dendulko, vždyť víš, jak jsem na tom s kytkami, já na to nemyslím. Už teď mi je jich líto.“ „Neboj, tyhle stačí zalít občas. Ty vydrží,“ chlácholila mne. Podíval jsem se lítostivě na kytky a nedůvěřivě na „bejvalku“. Má lítost byla oprávněná. Stačily tři měsíce.

Příklad druhý: Po půl roce jsem byl požádán, abych

odešel z práce. Ne, nebylo to vyhazovem, ale nadpočtem, a já dostal docela dost slušnou odměnu za podepsání výpovědi. To vám řeknu, dostal jsem se do „ráje“. Já nic nemusel. Na účtu byl dostatek a já se válel a válel... Jenže po čtrnácti dnech jsem tak zlenivěl, že jsem nebyl schopen dojít si o dvě patra níž pro tři housky, a tak jsem začal hladovět. Jediné, kam jsem se donutil, byla hospoda, jenže po třech měsících se na bankovním účtu čísla začala blížit zhroucení osobní ekonomiky, tedy obsáhlé chudobě. Musel jsem začít pracovat.

Nuda je hrozná, i když člověk pracuje! Vracíval jsem se domů z práce a neustále na mne čekala nečekaná překvapení: Vyluxuj, pověš prádlo, dojdí nakoupit... A najednou tyto věci člověk nemusí, udělá je, až když nepoznává barvu koberce, není si co obléci a o nákupech jsem již psal. Ale co s tím naspořeným časem?

Za prvé, v hospodě jsme si potykali se starostou, a tak jsem se stal šéfredaktorem místního plátku, pak jsem z hospody zavolał ředitelce školy, paní Janě, že udělám kroužek školního rádia. Vyfasoval jsem tedy bandu dětí toužících stát se „rozhlasáčky“ a vrcholem mých vrtochů byl inzerát k seznámení. Opravdu přísahám, že v takto navázané vztahy nevěřím, i když znám několik příběhů, kdy spolu lidé žijí na základě inzerátu spokojeně celá léta. Nevěřím, nejsem totiž ten typ.

Začali jsme si ponejprv mejlem dopisovat s paní Radkou, posléze jsme si i vyměnili telefonní čísla a psali si esemesky, občas si i zavolali. Žena v podobné situaci jako já. Jenže s dvěma potomky na starost (což jsem vítal, neb moje potomky zmizely kdesi u pantáty, pod křídlem vládnoucím). Vypadalo to velmi slibně a já začal pochybovat o svých pochybách týkajících se inzerce.

Jen na vysvětlenou: „Dortopek“ je elektrikář Michal. V té době to byl můj kamarád. Rozdělilo nás mé přestěhování ze severu na jih. „Dortopek“ proto, že umí péci vynikající dorty. Jeho marcipán obdivoval každý, a když mi ke čtyřicetinám ukuchtil slaný dort, jen potvrdil, že si přezdívkou zcela zaslouží. No a s tímto kámošem jsme každý rok organizovali akce pro děti. Mikulášskou, Den dětí, školní olympiády a také čarodějnice. Při přípravách jsme svolávali schůze, kterých se účastnil jak předseda, tak i místopředseda. Jen nevím, zda byl předseda Michal nebo já...

Blížil se den čarodějnic a několik mých výše popsaných vrtochů se spojilo v jeden zvláštní celek. Předně jsme, tedy s Dortopekem, vymysleli, zorganizovali a také zrealizovali celou akci. Hasiči přijeli se stříkačkou a pivem, starosta bez starostí. Moji rozhlasáči měli za úkol pouštět muziku a moderovat, navíc i natočit rozhovory do školního vysílání.

Čekáte ještě další...
Radku, že? Jo! Chtěl jsem zamachrovat a pozval ji i s dětmi na čarodějnice do Janova. Napsal jsem tedy rozhodný mail ve znění zhruba: „Oznamuji Ti, milá Radko, že se dne 30.4. v Janově konají čarodějnické slety a je třeba se této velkolepé události zúčastnit. O tvá dítka bude postaráno v mnoha soutěžích a hladovět a žíznit nebudete. Najdeš mne na místě zdroje hudby, kde budu hlídat své rozhlasáčky, aby své dílo konali správně. Mám dlouhý vlas, tak mne asi od ostatních organizátorů lehce rozpoznáš.“

Den čarodějníc nastal. Vše fungovalo, neb předseda i místopředseda se stali produkčními a také sluhý malých dětí. Bavilo nás to. Já zapojil aparaturu a redaktorům rozhlasáčkovým nachystal reportážní mikrofon se záznamem. Muzika hrála, děti se bavily a bylo to bezvadné. Jen já tak nějak na trní...

„Kde je ta Radka???!“.

Čarodějnice skončily jemným opilstvím všech organizátorů u dohořívající vatry, neboť bylo potřeba hasičům vše vypít. Děti i s rodiči již dávno spaly a já neustále přemítal, co se stalo s Radkou.

Druhý den jsem tedy napsal e-mail: „Ahoj Radko, včera jsme se nepotkali, tak to odhaduji na tři možnosti:
a) Nepřišla jsi
b) Přišla jsi, ale nenašla, nepoznala
c) Přišla, poznala, ale NE!!!“

Během pár minut mi přišel e-mail. Strohý: „C“!

„Hmmm, tak jo.“

